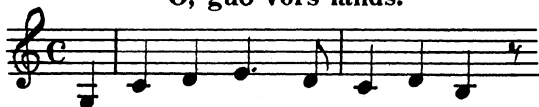
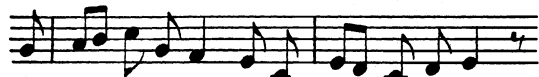

O, guð vors lands.

O, guð vors lands, ó lands vors guð,

vjer lofum þitt hei - la - ga, hei - la - ga nafn;

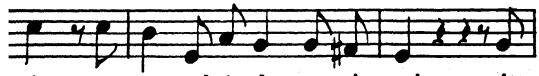
úr sólker - fum him - nan - na kný - ta þjer

krans þi - nir herskarar, timan - na safn;

fyrir þjer er einn da - gur, sem þú - sund

ár og þusund ár dagur, ei meir, eitt

ei - lif - ðar smáblóm, með tit - randi tár,

sem tilbiður guð sinn og deyr. Islands

pú-sund ár; Islands þúsund ár: eitt

ei · líf · ðar smáblóm með tit randi tár

sem til · bi · ður guð sinn og deyr.

1. O Gud, du fosterlandets Gud, vi lova ditt heliga namn! Se himlarnas solbanor knyta en krans av timmar och år i din famn! Inför dig är en dag såsom tusen år, och åren en dag — icke mer. Som evighetsblom med en dallrande tår de tillbe och vissna så ner. Islands tusen år, Islands tusen år må leda vårt folk, att med glädje det går den väg som till gudsriket bär.

2. O Gud, du fosterlandets Gud! Vi leva som skälvande, skälvande strå. Vi dö, om ej du är vårt skälvande ljus, som lyfter oss över det grå. O, var du varje morgon vårt ljuvaste liv, giv styrka till dagens besvär! Om kvällen vår himmelska vila förbliv, och låt oss bli män i din här! Islands tusen år etc.